

„Šo pašu svētāko tu neaizmirsti – Tu esi Latvija!” (O. Vācietis)

Es, Dans Pauls Jirgensons, arī esmu daļa no Latvijas. Vienmēr būšu. Esmu šeit dzimis, audzis. Ja arī es vēlāk braukšu citur pasaulē, tāpat būšu latvietis. Pat ikdienā runājot vai mācoties citā valodā – joprojām būšu latvietis. Pat, ja varbūt uz kādu brīdi piemirsīšu, kā te – Latvijā ir, joprojām būšu daļa no šīs zemes. Tā man vienmēr būs vērtība, jo šeit uzaugusi, dzīvojusi mana ģimene, mani vecāki, vecvecāki, vecvecvecāki. Visi. Manī vienmēr paliks atmiņas par to, kas šeit izjusts, piedzīvots, pārdzīvots.

Lai arī cik zemu Latvija kristu vai augstu celtos, tā man vienmēr ļaus atcerēties manus mīļos – draugus, ģimeni. Savu pilsētu – neaizmirsīšu. Manas vecvecāku mājas – vienmēr būs manī kā atmiņas. Savas mājas – nemūžam neaizmirsīšu. Savas skolas neaizmirsīšu.

Katram īstam latvietim Latvija ir un vienmēr būs svēta zeme, arī ja viņš to pats neaptver. Katram Latvijā ir kas svēts, dārgs, mīļš. Galvenais ir to nekad neaizmirst un turēt sev cieši klāt.

/Dans Jirgensons, 8.b klase/

„Šo pašu svētāko tu neaizmirsti – Tu esi Latvija!” es dzīvoju Latvijā, esmu daļa no tās, mēs visi esam tie, kuri rada Latviju, mēs visi esam daļa no tās.

Man Latvija ir kā mājas, kur man vienmēr gaidīs gan prieka brīžos, gan bēdīgās dienās. Latvija – vieta, kur esmu dzimis, kur mācos un pieaugu, vieta, kur, cerams, dzīvošu vēl ilgi. Par Latviju varu pateikt daudz laba, bet ne pietiekami, jo es vēl to iepazīstu. Man vēl visa dzīve priekšā, lai Gaujas krastus izstaigātu, lai Latvijas ceļos dotos, jo nekur tālu vēl nemaz neesmu bijis, bet es ticu, ka citur Latvijā ir tikpat skaisti kā Cēsu pusē, Gaujas krasti arī tikpat stāvi kā šeit, kaut, iespējams, stāvāki un vilinošāki

Latvijā visu savu mūžu dzīvojuši mani radnieki, mana ģimene, un, es domāju, ka es darīšu to pašu, bet, ja kaut kur aizbraukšu, noteikti atgriezīšos. Es negribētu dzīvot nekur citur, jo es citā valstī nejostos piederošs, bet Latvijā ir pavisam citādāk. „Šo pašu svētāko tu neaizmirsti – Tu esi Latvija!”

/Miks Gribusts, 8.b klase/

Es varu droši teikt, ka šī ir mana zeme, šeit ir mana skaistā Latvija ar savu dabu, ar savu mīļumu. Dažkārt es neaizdomājos, cik skaista patiesībā ir zeme, kurā es dzīvoju.

Man ir lepnums par tiem, kuri šo zemi neposta, bet lolo, sargā un cildina. Godāju arī tos, kuri nes tās vārdu pasaulē un zina, ka vienmēr būs kur atgriezties. Par savu zemi es allaž domāju vislabāko, jo tā man ir mācīts, ka jāciens tas, ko tu mīli. Dažkārt es aizdomājos, kā būtu, ja Latvija tagad būtu „zem citas valsts karoga”, vai būtu labāk, ja bērniem mācītu citu valodu, ja svinētu citus svētkus...

Tepat ir mana valsts. Kad izaugšu, projām nedošos, jo kur gan ir labāk kā mājās? Nekur! Es ceru, ka šī zeme pastāvēs vēl ilgi ar savu valodu, dziesmām, dzejniekiem, kas raksta tik sirsnīgus vārdus, un patriotismu!

/Ella Grundīza, 8.b klase/

Šo teikumu es saprotu šādi - mēs visi, kaut arī maza daļiņa, esam Latvija. Es to izjūtu tā - Latvijai vienīgajai pieder Gauja. Latvija ir mana vienīgā zeme, kura man būs mīļa, jo nekur citur tādas zemes nav kā mana pie mājas, kur vakarā var aiziet un pasēdēt pie mazās upītes, paklausīties putnu balsis, kas skan no blakus meža. Es vienmēr, lai arī kas notiks, atcerēšos Latviju, jo šeit ir ļoti daudz neaizmirstamu vietu, zelta rudens Siguldā, Gaujas krasti,.....

Latvija ir zeme, bez kuras es nevaru dzīvot, jo tā ir zeme, kurā ir manas mājas, un šeit man ir ļoti daudz mīļa, ko nav iespējams aizmirst. Pirmkārt, tā ir vectēva celtā māja, otrkārt, kad biju maziņa, ļoti vēlējos pie mājas šūpoles, un nu, pirms 5 gadiem, tētis man tās uzcēla. Tos mīļuma pieskārienus varētu saukt un saukt..

Vēl man Latvija liekas īpaša ar četriem gadalaikiem, ar to, ka šeit gandrīz nemaz nav vētru, nav cunami vai zemestrīču. Latvijā es jūtos droši, jo, aizbraucot uz citu zemi, ir jāuztraucas, vai es kaut ko neizdarīšu tā, kā pie viņiem nav atļauts. Man Latvija ir un būs īpaša.

/Liene Krūmiņa, 8.b klase/

Šādus vārdus mums teicis Ojārs Vācietis, bet šobrīd es pastāstīšu pa to, kas es esmu Latvijai.

Manuprāt. katram cilvēkam Latvija asociējas ar kādu konkrētu vietu, māju, pauguru, ezeru... Man, piemēram, tā asociējas ar sajūtām, kādas izdzīvoja mūsu senči, ceļoties un krītot par Latviju. Dzejnieks O.Vācietis ir vairākkārt minējis, ka viņam Latvijas simbols ir Gauja. Dažkārt man liekas, ka cilvēki lielākoties domā, ka viņi ir maznozīmīgi, tā teikt, tikai viens rokas smēliens plašajā Latvijas cilvēku jūrā, taču, ja tā padomā - nebūtu šie tūkstoši rokas smēlienu, tad taču Latvijas nemaz nebūtu. Protams, es saprotu arī šos cilvēkus, mūsu valsts ir jauna, un tā ir jāveido mums pašiem, tas nav ne viegli, ne ātri paveicams. Taču šī ir mana Dzimtene, mana stāsta sākums un beigas, šeit es vienmēr būšu mīlēts un gaidīts, lai arī kā man klātos.

Zeme var beigt pastāvēt, lats var izzust, taču Latvieši tā vienkārši nevar izzust. Dievs, svētī Latviju, un lai tā svētī mūs! Lai šī zeme pastāv mūžu mūžos!

/Emīls Šūmanis, 8.b klase/

Šo teikumu es saprotu šādi - mēs visi, kaut arī maza daļiņa, esam Latvija. Es to izjūtu tā - Latvijai vienīgajai pieder Gauja. Latvija ir mana vienīgā zeme, kura man būs mīļa, jo nekur citur tādas zemes nav kā mana pie mājas, kur vakarā var aiziet un pasēdēt pie mazās upītes, paklausīties putnu balsis, kas skan no blakus meža. Es vienmēr, lai arī kas notiks, atcerēšos Latviju, jo šeit ir ļoti daudz neaizmirstamu vietu, zelta rudens Siguldā, Gaujas krasti,.....

Latvija ir zeme, bez kuras es nevaru dzīvot, jo tā ir zeme, kurā ir manas mājas, un šeit man ir ļoti daudz mīļa, ko nav iespējams aizmirst. Pirmkārt, tā ir vectēva celtā māja, otrkārt, kad biju maziņa, ļoti vēlējos pie mājas šūpoles, un nu, pirms 5 gadiem, tētis man tās uzcēla. Tos mīļuma pieskārienus varētu saukt un saukt..

Vēl man Latvija liekas īpaša ar četriem gadalaikiem, ar to, ka šeit gandrīz nemaz nav vētru, nav cunami vai zemestrīču. Latvijā es jūtos droši, jo, aizbraucot uz citu zemi, ir jāuztraucas, vai es kaut ko neizdarīšu tā, kā pie viņiem nav atļauts. Man Latvija ir un būs īpaša.

/Liene Krūmiņa, 8.b klase/

Es varu droši teikt, ka šī ir mana zeme, šeit ir mana skaistā Latvija ar savu dabu, ar savu mīlumu. Dažkārt es neaizdomājos, cik skaista patiesībā ir zeme, kurā es dzīvoju.

Man ir lepnums par tiem, kuri šo zemi neposta, bet lolo, sargā un cildina. Godāju arī tos, kuri nes tās vārdu pasaulē un zina, ka vienmēr būs kur atgriezties. Par savu zemi es allaž domāju vislabāko, jo tā man ir mācīts, ka jāciena tas, ko tu mīli. Dažkārt es aizdomājos, kā būtu, ja Latvija tagad būtu „zem citas valsts karoga”, vai būtu labāk, ja bērniem mācītu citu valodu, ja svinētu citus svētkus...

Tepat ir mana valsts. Kad izaugšu, projām nedošos, jo kur gan ir labāk kā mājās? Nekur! Es ceru, ka šī zeme pastāvēs vēl ilgi ar savu valodu, dziesmām, dzejniekiem, kas raksta tik sirsnīgus vārdus, un patriotismu!

/Ella Grundīza, 8.b klase/

Piekritīšu virsrakstam. Šī zeme man bija, ir un būs pati svētākā vienmēr. Varbūt maza, bet ļoti īpaša Mana dzimtene.

Dzimtene ir īpaša ar savu vārdu- Latvija. Un es esmu lepna, ka esmu latviete. Vienmēr, lai kur dotos, atceros, ka esmu no Latvijas, un ar to lepojos. Ir bijuši kari un nesaskaņas Latvijas dēļ, bet tas tikai pierāda, cik nozīmīga, skaista un jauka tā ir. Un kur tad vēl putnu priecīgā čivināšana, sniegpārslu virpuļi, strautu čalas un krāsu parādes mežos visos gadalaikos!! Lai kur es brauktu - uz Austriju, Itāliju vai Ameriku - es vienmēr turēšu Latviju savā sirdī un atcerēšos to. Pārbraukdama mājās, būšu laimīga, jo šī ir mana Latvija, mana Dzimtene, mans sākums.

Ir dziesmas par Latviju, un man patīk, kā par to dzied, jo tad varu veldzēties pārdomās par Latvijas skaistumu. Es lepojos ar savu Tēvzemi, jo tā ir man ļoti īpaša. No rīta pamostoties, es paskatos pa logu un redzu, cik skaisti saule apspīd mazo Latviju. Vakarā, ejot gulēt, paveras pasakains skats, kā saule, laizdamās miegā, ietinas mākoņos. Es lepojos ar šo dabas skaistumu un pateicos par to Dievam. Paldies, ka es esmu Latvijā, ka mana Tēvzeme ir Latvija! Rakstot domāju par Latvijas skaistumu un to, cik tā man ir mīļa un īpaša. Latvijas karogs-sarkans, balts, sarkans, kam vēl ir tik skaists karogs? Šeit es varu justies, kāda esmu, man nav jāizliekas citu priekšā. Paldies, ka tu man esi! Paldies tev, Latvija!

/Elīza Kaliksone, 8.b klase/

Mēs, visi ģimenes locekļi, esam latvieši. Es esmu latviete, dzīvoju Latvijā, Latvija ir manas dzimtās mājas, mans pats sākums... Šī ir vieta, kur es uzaugu, pateicu pirmos vārdus un iemācījos pirmo latviešu tautasdziesmu.

Man liekas, ka Latvija ir ne tikai mana dzimtā valsts, bet arī daļa no manis. Latvija ir mani tuvie un mīļie cilvēki, kas mani saprot un atbalsta. Protams, sirdī mīļa man ir Latvijas daba. Šeit debesis ir tik zilas, ka, manuprāt, šāda krāsa nemaz nepastāv mākslinieka krāsu paletē! Latvijā var izbaudīt visus četrus gadalaikus! Bieži ar ģimeni dodamies izbraucienos pie dabas, tad parasti braucam pie mūsu Gaujas.

Šajā laikā, kad Latvijai tuvojas dzimšanas diena, arī es atceros, cik Latvija man ir svarīga! Paldies Dievam, ka Latvija var būt brīva! Es nevēlētos dzīvot kur citur, jo tikai šeit es esmu "savējā" un šeit ir manas mājas! Esmu daļa no Latvijas!!!

/Beāte Agneta Rause, 8.b klase/

Šie vārdi, manuprāt, ir stipri un īpaši. Tie vēsta par to, lai arī cik tālu no Latvijas un lai arī kur tu būtu, tu esi un paliksi latvietis.

Kad nedaudz iegrimstu domās par to, cik ļoti es novērtēju Latviju, man brīžiem liekas, ka par maz, jo es laikam vēl nekad neesmu bijusi tik ilgi prom, lai varētu izjust ilgas par savu dzimteni. Kad cilvēks ilgojas pēc kaut kā, viņš saprot, cik patiesībā ļoti mīl to, pēc kā tik ļoti ilgojas. Manuprāt, teikums „šo pašu svētāko tu neaizmirsti – Tu esi Latvija” pasaka tik daudz, uzsverot, ka tā ir svēta lieta – mīlēt Latviju. Pēc manām domām, katram latvietim būtu jālepojas, jāmīl, jākopj, jālolo, jāsaudzē sava dzimtene, jo ne jau kļūdas pēc mēs esam piedzimuši un uzauguši Latvijā. Mēs esam piedzimuši un uzauguši Latvijā, jo liktenis ir lēmis, ka tieši mēs būsīm savas zemes patrioti un savas zemes godātāji un ka tieši mēs cienīsim un zināsim latviešu tradīcijas, folkloru, latviskos svētkus.

Ar šo teikumu var saprast, ka dzejnieks ir ļoti mīlējis savu dzimteni un vēlējies, lai arī citi to mīl un novērtē tikpat, cik viņš. Latvijā ir daudz cilvēku, kuri neciena savu dzimteni Latviju un apgāna pieminekļus, un dara vēl visādas muļķības, bet es zinu, ka savai dzimtenei nekad neko tādu nedarīšu, un tas, manuprāt, ir pats galvenais- atbildēt par sevi, jo „Tu esi Latvija!”

/Inese Līga Kaminska, 8.b klase/

Es izjūtu sevī Latviju, jo esmu te piedzimis. Es gribētu, lai Latvija un latviešu valoda pēc gadiem neizzustu, bet, tieši otrādi, - lai Latviju zinātu visā pasaulē. Latvija ir maza zeme, bet man tā būs pati siltākā, pati mīļākā, pati labākā un pati lielākā. Man Latvijā sācies ir viss: dzīvošana, klausīšana, mīlēšana, pirmie vārdi, ko pateicu ģimenei. Man ir prieks, ka Latvijas vārdu nes pasaulē mērķtiecīgi cilvēki un dažreiz arī es, un ar to es arī lepojos. Man ir priecīgi, kad Cēsu un citu Latvijas pilsētu ielās staigājot, dzirdu latviešu valodu. Es starp latviešiem esmu drošs, jo mani aizstāvēs un pasargās. Es esmu Latvijas viena daļiņa, jo visi pārējie cilvēki veido savas daļiņas, un kopā sanāk viena liela un skaista valsts. "Tu esi Latvija!" tas ir jāsaprot, ka tieši tu esi Latvija un no tā, kādu to veido, ir atkarīgs, kādu to pazīs pasaulē.

Es Latviju gribētu atcerēties vienmēr, jo te sākās mana dzīve, un es ļoti gribētu, lai mani bērni zinātu un mīlētu šo skaisto zemi.

To, ko es būšu izdarījis Latvijai par labu, to izmainīt es vairs nevarēšu.

/Rihards Serģis, 8.b klase/

Katram cilvēkam ir sava zeme, sava vieta. Igaunim Igaunija, somam Somija, krievu cilvēkam Krievija. Tā visā pasaulē.

Latvieša sirdī vajadzētu būt Latvijai. Bet, ja tā nav, tad vai tas maz var saukties par latvieti? Domāju, ka nē. Tu piedzimi Latvijā, tu uzaugi Latvijā. Te ir tavi draugi un radi. Te tu esi piedzīvojis priekus un bēdas. Tieši te tu no rāpošanas beidzot pieaugi un sāki spert savus pirmos soļus. Te, Latvijā tu esi tu – latvietis. Un tu nedrīksti aizmirst šos precīzos vārdus, ko reiz teicis Ojārs Vācietis-„Šo pašu svētāko tu neaizmirsti - Tu esi Latvija!”

Kad ir Latvijas dzimšanas diena, vai tu jūti svētku sajūtu? Notiek dažādi pasākumi par godu 18. novembrim, bet ne to es domāju. Es domāju sajūtu, it kā tev pašam būtu dzimšanas diena. Tā ir! Neaizmirstot apsveikt Latviju, apsveic arī sevi! TU ESI LATVIJA!

/Una Nikola Stafecka, 8.b klase/

„Tu esi Latvija.” Citāts no Ojāra Vācieša dzejoļa mani aizkustināja, jo cik gan daudz ir to cilvēku, to dzejnieku, kuri tevi piesaista, iemāca piederību savai tautai, savai Tēvzemei un Dzimtenei.. Tas ir skaisti un patīkami citam pateikt-„Tu esi Latvija, tu esi savējais”, it īpaši caur dziesmu.

Man šķiet, ka arī Ojārs Vācietis tā domā, jo ne velti savā dzejā piemin tevi, piemin sevi, ikvienu no mums un Latviju, mūsu zemi - skaisto, vietu, kur pats dzimis un kur sākusies viņa dzīve. Atzīt to, ka tu piederi Latvijai, ka esi tās sastāvdaļa, ir svarīgi. Jo, ja nebūtu mūs, tad droši vien Latvija nemaz nepastāvētu. Mēs esam tie, kas rūpējas par šo mazo, bet skaisto, mīlo un mūžīgo zemi, Tēvzemi un Dzimteni. Man šķiet, ka tas arī ir tas svētākais un neaizmirstamais.

Es čukstu pie sevis: -„Es esmu Latvija. Tu esi Latvija. Mēs visi esam viena liela Latvija....” Un man tas dod vēl vairāk spēka novērtēt, atzīt, mīlēt un rūpēties par to, ko man dāvājis Dievs. Sāp sirds par cilvēkiem, kuri aizbrauc prom no Latvijas, un varbūt nekad neatgriezīsies, taču tas nenozīmē, ka viņi aizmirsīs savu zemi, kurā nāca pasaulē tieši tāpat kā es. Tā dzīvos mūsu sirdīs.

/Džesika Aļeksejeva, 8.b klase/

Tieši ar virsraksta vārdiem es izjūtu mīlestību pret Latviju, manu tēvu zemi. Latviju es nekad neaizmirsīšu, jo pašu svētāko taču neaizmirst. Un arī lai cik grūti būtu, Latviju es vienmēr dziļi sirdī turēšu.

Tāpat kā Ojāram Vācietim, svarīgs man ir viss, kas rotā Latviju. Pavasaris, vasara, ziema vai rudens. Vienalga kāds gadalaiks ir, man Latvija vienmēr būs skaista. O. Vācietim īpaši bija Gauja, jā, mūsu Latvijas “kaklarota” man arī daudz nozīmē, jo agrāk pie tās dzīvoju. Daugava arī ir upe Latvijā, bet tas vairs nav tas, jo tā pieder arī citai valstij. Gauja mums ir uzticīga, kaut reizēm neparedzama. No dabas ir jābaidās, bet jāciena un jānovērtē tās skaistums.

Ļoti iepatikās šī rindiņa- “Draugu pulkā dalu savu prieku.”, tas nozīmē, ka O. Vācietim ļoti svarīgi draugi. Nevis paziņas, bet ĪSTI draugi, kuri tevi atbalstīs, jo vienam, bez draugiem, dzīvot ir ļoti grūti. Protams, ir ģimene, bet ne vienmēr mammai/tētīm var uzticēt tādu noslēpumu kā draugam/draudzenei.

Ojārs Vācietis teica, ka viņš ir līdzvērtīgs dabai, tas nozīmē, ka viņš bija un IR (dzejā joprojām ir), piederīgs dabai, jo mūsdienās ir ļoti maz cilvēku, kas vispār novērtē dabu. Jā, visi reiz saka- “Daba ir skaista!”, bet ne visi to apzinās, daudziem tie ir tukši vārdi. Bet O. Vācietim tā ir mīlestība, liela jo liela mīlestība pret apkārtni. Man arī tā ir, ja man būtu iespēja, es labāk dzīvotu laukos un būtu kopā ar dabu.

“Tik tev Latvijas, cik tevī pašā!” Jā, šajā teikumā, manuprāt, ir visdziļākā doma, atgādinot par to, kas mēs esam. Jebkurā īstā mīlestības pilnā cilvēkā IR/BŪS mīlestība pret savu Dzimteni, jo mēs esam tie, kas veido Latvijas tautu, kultūru, un prieku.

/Laura Grušina, 8.b klase/

Katram cilvēkam ir sava zeme, sava vieta. Igaunim Igaunija, somam Somija, krievu cilvēkam Krievija. Tā visā pasaulē.

Latvieša sirdī vajadzētu būt Latvijai. Bet, ja tā nav, tad vai tas maz var saukties par latvieti? Domāju, ka nē. Tu piedzimi Latvijā, tu uzaugi Latvijā. Te ir tavi draugi un radi. Te tu esi piedzīvojis priekus un bēdas. Tieši te tu no rāpošanas beidzot pieaugi un sāki spert savus pirmos soļus. Te, Latvijā tu esi tu – latvietis. Un tu nedrīksti aizmirst šos precīzos vārdus, ko reiz teicis Ojārs Vācietis-„Šo pašu svētāko tu neaizmirsti - Tu esi Latvija!”

Kad ir Latvijas dzimšanas diena, vai tu jūti svētku sajūtu? Notiek dažādi pasākumi par godu 18. novembrim, bet ne to es domāju. Es domāju sajūtu, it kā tev pašam būtu dzimšanas diena. Tā ir! Neaizmirstot apsveikt Latviju, apsveic arī sevi! TU ESI LATVIJA!

/Una Nikola Stafecka, 8.b klase/

Manuprāt, Latvija ir mīļa ikvienam tās iedzīvotājam un ikvienam cilvēkam, kuram šī ir zeme, kurā viņš dzimis. Latvija ir kā puķe. Uz viņas ziedlapiņām plūst Daugava, Gauja. Viņas ziedlapiņu ir tikpat daudz, cik mūs - latvieši. Viņas saule ir viņas valoda, bet mākoņi ir visi anglicismi, krievu valodas vārdi un citu valodu vārdi, kuri lietojums ielavās starp latviešu vārdiem. Viņa ir iesakņojusies mūsu sirdīs un projām neies, jo viņa ir puķe, kas tāpat vien nestaigā pa pasauli. Viņa baidās no tā, ka visi cilvēki aizbrauks un neatgriezīsies, ka upes izžūs, ka latvieši vairāk nerunās latviski. Viņa mīl mežus, mīl pļavas, mīl ikvienu dzīvu būtni. Viņa nemīl aukstas dzelzs mašīnas, kas cērt kokus, lai tiktu pie vēl aukstākas dzelzs - pie naudas. Viņai nepatīk rūpnīcas, jo tās piesārņo gaisu un apkārtējo vidi, bet dažkārt viņa rūpnīcas mīl, jo tas liek latviešiem atgriezties. Mēs Latvijai esam paši svarīgākie, jo mēs veidojam Latviju, jo mēs esam Latvija.

/Jete Jakoviča, 8.b klase/

Tu esi Latvija! Es esmu Latvija. Mēs esam Latvija. Mūsu ir nepilni divi miljoni, bet vai tas ko maina? Vai tādēļ ka mēs neesam 4, 5, 6, vai vairāk miljoni, vai tas mūs padara sliktākus? Nebūt ne! Latvija vienmēr ir sevi parādījusi kā mazu valsti, kurā dzīvo stipri ļaudis, kuri nekaunas, ka ir latvieši. Zinātnieki strīdas ka pēc simt, varbūt vairāk, varbūt mazāk gadiem nebūs Latvijas un nebūs latviešu valodas. Tad tā būs tikai mūsu pašu vaina. Mēs nedrīkstam pamest un niecināt to, par ko mūsu senči ir cīnījušies. Tas ir kā pamest darbu pusratā, kā mest plinti krūmos. Un tiem, kas aizbrauc, man gribas jautāt, vai tiešām bija jēga aizbēgt kā zaķpastalām? Un ja viņi teiks, ka te nekas nav labi, es viņiem atbildētu:” Tu pats esi vainīgs, jo Tu esi Latvija, un Tu to veido. “

Un tu vari nodomāt, es tak esmu tikai viens tāds. Tas, ka es aizbraukšu, neko nemainīs. Muļķības! Jo, ja tā nodomā divi, divdesmit, divsimt, divtūkstoš? Es nevainoju cilvēkus, kas aizbrauc. Arī viņi katrs pa savam nes Latvijas vārdu pasaulē...

/Rihards Irklis, 8.b klase/

Man šis O. Vācieša citāts asociējas ar ko svētu – ar vietu , ar Latviju, ar tās kultūru un cilvēkiem, ar to labsajūtu – būt latvietim. Es domāju, ja mēs katrs esam Latvija, tad Latvija nav tik maza. Ja katrs pieliktu sev raidītāju, tad latvieši datorā uz zemeslodes mirdzētu kā Ziemassvētku eglītē sakārtas lampiņas un svecītes. Mēs kā tauta uz citu fona esam maza, bet, sirdīs un pasaulē veroties, neapprakstāmi daudz ir latviešu.

Daudzas ģimenes bērnus dzemdē citur, nevis dzimtenē, radot iespaidu, ka esam maz, bet tā nav, jo kāda starpība, kur tu piedzimsti – tavās vēnās rit latviešu asinis, pasē ierakstīts amerikānis vai francūzis, bet sirds dziļumos tu esi un būsi latvietis. Latviju apbrīno visi. Arī es, jo te ir skaista daba un patīkams klimats, un mums kā latviešiem būtu jācīnās par to, lai šeit dzīvo latvieši un lai likumos nebūtu rakstīt, ka var būt dubultpilsonība, un lai Latvijas ārēs nesaimnieko ķīnieši. Šī zeme ir mūsu, te augām mēs un augs arī mūsu bērni. Pat svešzemnieki saka, ka daba šeit, Latvijā, ir skaista, bet kas notiks, kad šeit dzīvos ķīnieši, mongoļi un japāņi? Šis skaistums pazudīs, to apraks rūpnīcu dūmi, un no Latvijas skaistuma nepaliks nekā, būs tikai industriāli rajoni.

Saudzēsim Latviju un savu atvašu nākotni!

/Maksis Aleksis Spožums, 8.b klase/

Es Lelde , arī esmu Latvija . Katrs šajā zemē dzīvojošais ir Latvijas daļa . Tā nespētu pastāvēt bez mums . Latvijā es piedzimu , dzīvoju , mācos ... Šeit ir dzimuši mani vecāki un vecvecāki ... ES TE PALIKŠU , LAI ARĪ KAS NOTIKTU , jo tā ir mana Latvija ! Ir arī tuvinieki , kas jau guldīti zem zemes - zem Latvijas zemes . Lai arī kas notiktu , es varu teikt , ka esmu latviete un dzīvoju Latvijā , jo to pati vēlos. Mana mīļā Latvijas zeme ir pārcietusi daudz dažādu notikumu . ,, Šo pašu svētāko tu neaizmirsti - Tu esi Latvija ," šie vārdi liek apzināties manu būtību .

Latvija ir maza , bet ļoti skaista . Tajā vienīgajā valstī pasaulē latviešu valoda ir oficiālā valoda . Latvijai arī pagaidām vēl ir sava nauda - lati , tiesa gan, ar nākamo gadu tie būs vairs tikai atmiņas ... Es mīlu savu valsti LATVIJU ! Tā man asociējas ar sarkanbaltsarkano karogu , ar skaistajām , dažādajām lielajām pilsētām un mazajām pilsētiņām . Latvija ir kaut kas īpašs ! Arī dzejnieki , ar kuriem var lepoties . ES MĪLU SAVU VALSTI LATVIJU! Lai tā pastāv vēl ilgi!

/Lelde Kudule, 8.b klase/

Es esmu Latvija ! Mani senči ir Latvija ! Mēs visi esam , kaut maza , bet vienota daļa . Esmu laimīga , jo man ir ģimene , draugi . Man ir brīnišķīgi dabas skati , košie rudenīgie koki , dzidrie strautiņi , tās drūmās pasta ēkas , bērnu čalas , kas prot uzlabot dienu . Lai kā bija , kā ir un vēl kā būs , es vienmēr mīlēšu Tevi - Latvija ! Šajā zemē ir viss , kā varu vēlēties , citiem pie mājām ir baseini , man ir upes un ezeri . Citiem ir kalpi un strādnieki , es darbu daru pati , no tā es mācos . Citiem ir vara pār naudu , man ir sirds - sirds , kura jūt prieku , bēdas , sāpes , lieliskus brīžus . Jā, reizēm sastrādāju ne tik labus darbus, taču, izjūtot to visu, es patiesi dzīvoju. Aizbraucot uz citu valsti, es tur nejūtos piederīga. Tur nav manas mājas, tur nav manas valodas. Esmu domājusi par to, kāda būtu dzīve bez tradīcijām, bez jaukajiem, sirsnības pilnajiem Ziemassvētkiem, bez mūsu pašu sietā Jāņusiera...

Es piederu Latvijai. Te ir manas mājas. Latvija! Manā sirdī Tu būsi mūžīgi!

/Ieva Ģiptere, 8.b klase/

Kas es esmu Latvijai? Šādas domas rodas, izlasot Ojāra Vācieša vārdus, kas atrodami virsrakstā. Vai latviešiem, kas aizbraukuši laimes meklējumos, arī ir tādas domas un jautājumi sev?

Šobrīd vēl esmu skolēns, kas neko nozīmīgu Latvijas labā nav paveicis. Kad izaugšu, spēšu būt kas vairāk Latvijai un tās sabiedrībai, varbūt es būšu inženieris, dizainers vai varbūt sētnieks. Tas ir atkarīgs no katra paša. Ja būsi aktīvs un zinātkārs, dzīvē tiksī tālu. Ja pietrūks gudrības, pārliecības par sevi, gribēšanas, būsi kārtējais īdētājs, čīkstētājs, varbūt melnā darba darītājs labākajā gadījumā, varbūt ubags vai dzērājs...

Mēs visi esam Latvijas daļa, vienīgā atšķirība, kādu – labu vai sliktu – nesam Latvijas vārdu. Mums ir mūsu vērtības, kuru citās pasaules valstīs nav, piemēram, Dainu skapis, Dziesmu svētki un daudzas citas unikālas un, domāju, mūžīgas vērtības.

Tad, kad izlasi, padomā pie sevis, kas tu esi Latvijai! Kādas vērtības tu nes citiem?

/Valters Zīle, 8.a klase/

Latvija un es. Es un Latvija. Starp mums ir kaut kas nesaraujams. Kāds neticams spēks, vārdos grūti izskaidrojams, mūs tur kopā. Jā, daudzi teiks – Latvija ir mana Dzimtene, valsts, kurā dzīvoju, nekas vairāk.

Man Latvija ir mīlestība, ģimene, prieks un Dzimtene. Mana Latvija ir neizsakāmi skaista, svētkiem un tradīcijām bagāta.

Dziesmu svētki – emocijas, notikums, bet arī kas daudz plašāks, lielāks un varenāks. Sajūta, tajos piedaloties, ir neaprakstāma, visi dalībnieki ir kā liela Latvijas ģimene. Lāpu gājieni,

pieminot kaujās kritušos varoņus, kas cīnījušies par tēvu zemi, tie nav tikai piemiņas brīži patriotiskos svētkos. Tā ir vēl viena no tām neskaitāmajām sajūtām, kas tur mūs visus kopā mūsu Latvijā.

/Kristaps Radziņš, 8.a klase/

Katrs cilvēks Latvijai kaut ko nozīmē. Pat vismazākais tās labā izdarītais darbiņš ir svarīgs. Daudziem varbūt šobrīd klājas grūti, bet ne tik grūti kā ārpus Latvijas.

Latvija ir svēta zeme. To svētījis pats Dievs. Ar tautu ir citādāk – svētību dabūjis tas, kas Dievam to lūdz un tic. Svētību nes arī katrs labais darbs, kas paveikts par godu Latvijai. Arī katrs paceltais papīrs, katrs laimīgais cilvēks, kam palīdzēts, arī tas vismazākais suns, kam dotas mājas.

Lai gan ieceļotāji Latvijā bijuši skarbi un nesaudzīgi, cilvēki te ir laipni, saprotoši, latviski. Daļa latviešu domā, esot grūti laiki. Bet padomājiet par tām tautām, kas cenšas izdzīvot karos savas tautības dēļ! Viņi ir pusbadā, salā un nezina, sagaidīs rītu vai ne. Pasaki, kam ir grūtāki laiki – tev vai viņiem...

Lai cik Latvijā būtu gūti, šeit vienmēr būs mani draugi. Es stāvēšu par Latviju, un, ja vajadzēs – arī kritīšu par to. „Tik tev Latvijas, cik tevī pašā.”/O. Vācietis/

/Baiba Kluce, 8.a klase/

Latvija. Varbūt ne zinošākā. Varbūt ne skaistākā. Bet latviešiem vislabākā, stiprākā, skaistākā. Latvija – mana Dzimtene.

Latvija ir stipra valsts. To mīdījušas iekarotāju kājas, bet tas nespēja salauzt latviešu ticību savam spēkam. Mēs ticam savai valstij, jo mēs ticam cits citam. Zinām, ka Latvija ir cietusi, cieš un cietīs, bet noteikti izturēs. Jo šī ir stipra zeme – stipru cilvēku zeme.

Liela daļa cilvēku ir pārāk vienaldzīgi, lai aizdomātos par savu zemi, valsti, Dzimteni. Viņi aizņemti, domājot par savām vajadzībām un raizējoties par nākotni.

Tikai īsts patriots zina, ko patiešām nozīmē būt patriotam – lepoties ar savu zemi, valodu, tradīcijām, dziesmu un cilvēkiem, kas tic tās spēkam.

Latvija ir, bija un būs! Latvijai ir svarīgs katrs latvietis...

Ak, jā, šis pārdomu darbs ir arī par to, vai es esmu latvietis. Es, tāpat kā citi mana vecuma bērni, esmu skolnieks. Es augšu, strādāšu, pelnīšu, ceļošu. Bet, lai kur es būtu, Latviju neaizmirsīšu. Tā ir manā sirdī, īstu latviešu sirdīs. Mēs visi kopā esam Latvija.

/Ernests Birbels, 8.a klase/

Es piedzimu šeit, savā Dzimtenē Latvijā. Tāpat kā mani draugi, radi, tāpat kā O. Vācietis un daudzi citi cilvēki. Es „izcēlu” Ojāru Vācieti, jo viņš un, protams, mana skolotāja lika aizdomāties par to, cik mēs esam bagāti un vareni. Ne jau ar naudu, bet ar saviem skaistajiem un pārdomu pilnajiem dzejoļiem, ar savām tautasdziesmām un, protams, ar skaisto zemi, kuru Dievs radījis bez zemestrīcēm, vulkāniem un citām dabas katastrofām. Tā ir veiksmē, un domāju, varu būt pateicīgs un lepns, ka esmu daļa no latviešu tautas.

O. Vācieša vārdi „šo pašu svētāko tu neaizmirsti – Tu esi latvja!” rada manī atbildību par to, ka manā sirdī vienmēr jābūt atmiņām par Latviju, lai kur es būtu un lai ko arī darītu. Un man Latvijas vārds jānes pasaulē, lai citi zinātu, kas ir Latvija, lai saprastu, cik mēs un mūsu senči ir darījuši, lai pasaules kartē būtu mazais, tik mīļais, man vienīgais stūrītis zemes.

/Pēteris Trekše, 8.a klase/

Šie ir patiesi skaisti Ojāra Vācieša vārdi. Bet vai tu zini, ko tieši viņš vēlējies ar tiem pateikt?

Pēc manām domām, mums ir jālepojas, ka esam latvieši. Protams, kādam nav tik rožaina dzīve kā citās valstīs, taču tādēļ jau nevajag pamest savu Tēvzemi, kurā esi piedzimis un audzis.

Arī šodien jācīnās. Jācīnās tāpat, kā to darīja mūsu senči, lai Latvija dzīvotu un elpotu brīvi. Tikai tie ieroči šodien mazliet citādāki. Ja mēs pametīsim savu valsti, kas būs pēc 50 gadiem? Vai Latvija vēl pastāvēs? Ienāks aizvien vairāk cittautiešu, un viss... Galu galā Latvijā taču ir tik daudz skaistu vietu un apskates objektu. Arī Latvijas klimats nav peļams, es nezīnu daudz zemju, kurās būtu veseli četri tik kontrastaini gadalaiki. Cilvēki paši veido Latviju. Mums vajag to „celt”, cik vien spējam.

Es ļoti ceru, ka Latvijā savu mūžu nodzīvos mani bērni, mazbērni, mazmazbērni...
Lai sarkanbaltsarkanais karogs mūžīgi plīvotu mastā!

/Ervīns Dubults, 8.a klase/